

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacrosancto Missæ Sacrificio Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XXXII. Argumentum. Utrùm in Sacrificio Missæ, de ejus essentia sit consecrare utramque speciem, Panem scilicet, ac Vinum? Argumenta septem pro negativa; & totidem pro affirmativa. Hujus ratio ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94659)

vel ubi talis vigeat consuetudo; quam adhuc extrare, præsertim in trirēmibus Melitenibus testatur Magrius in Hierolexic. Verb. Missa sicca col. 2. contra Quartum in Rubric. Missalis part. 1. titul. 14. dub. 4. S. Dico 3.

Sed nec illud omittendum, quod notat Gobat d. tract. 3. numer. 71. videlicet, non peccate pueros, qui domi Altariola excitant, atque in iis sacra sicca faciunt ex mera pietate; sine prolatione verborum consecrationis, & usu vasorum, seu Vestium Sacrarum, ut de Sancto Francisco Borgia puerulo refert Sacchinus in Hist. Societ. part. 3. libr. 8. num. 40. Ego tamen graviter increpavi, dum Vicarii Generalis munere fungerer hic Patavii, quemdam juvenem plebeum, satis ingeniosum, sed inimicum laboris, qui ad carpendas elemosynas, non solum auditas à Prædicatoribus conciones, more prædicatorio in viis recitabat; sed etiam domi, structo Altari, quasdam vestes laceras induibat, & Missam siccam celebrabat; non ex devotione, sed ex quadam otiositate, & vanitate; concurrentibus mulierculis ad idem opus. Ideo ei minatus fui carcerem, & verbera; & jure quidem; nam quemdam Cyrillum Pastorem similia agentem, & ausu temerario super panem sacrosancta verba proferentem ignis de cælo missus è vestigio, uni cum sociis adstantibus, consumpsit; ut ex Clichtoveo, & ex Dauroutio cap. 5. titul. 1. refert ipsemet Gobat in citat. tract. 3. num. 66. & 67. subdens ibidem numero 68, peccare mortaliter Sacerdotem celebrantem, si tam alta voce verba consecrationis proferat, ut distantes ab Altari 40. passus illa intelligant, ex Gavanto part. 1. titul. 16. num. 1. ubi DD.

DECISIO XXXII.

ARGUMENTUM.

Utrum in Sacrificio Missæ, de ejus essentia sit consecrare utramque speciem, Panem scilicet, ac Vinum? Argumenta septem pro negativa, & totidem pro affirmativa. Hujus ratio præcipua quæ sit? Missa nunquam celebrata cum una sola specie. Fabulosum, quod Innocentius VIII. concesserit Norvegiis celebrare sine Vino. Quis fuerit Cleophas vadens in Emmaus, & an ibi Christus consecraverit Eucharistiam? Celebrare cum una sola specie nunquam licitum, neque ex dispensatione Papæ; Rubrica Missalis declarata circa plures defectus specierum.

SUMMARIUM.

- 1 Sacrificium Missæ an de essentia exigat consecrationem utriusque speciei?
 - 2 Definitio ubi adaptatur, ibi est essentia rei definita.
 - 3 Definitio Sacrificii verificatur in consecratione unius speciei tantum in Missa.
 - 4 Consecratio unius speciei stare potest sine altera.
- Doct. Clericali Tom. I. Lib. III.

- 5 Representatio mortis Christi habetur in una sola specie consecrata.
- 6 Efficacia representativa Sacrificii crucis videtur esse in consecratione tam unius speciei, quam ambarum.
- 7 Mors Christi representatur in Hostia, qua communicantur Laici.
- 8 Corpus Christi in ultima cæna consecratum non erat exanguis.
- 9 Christus in Emmaus solam panis speciem consecravit.
- 10 Sacrificium Missæ ad hoc est institutum à Christo, ut expresse representet ejus mortem in Cruce, & num. 19.
- 11 Representatio mortis Christi in Cruce expressa haberi non potest in Missa, nisi in consecratione ambarum specierum.
- 12 Celebrare cum una sola specie esset contra institutum Missæ.
- 13 Melchisedech obtulit panem, & vinum.
- 14 Remissio peccatorum non fit sine sanguinis effusione.
- 15 Missa nunquam facta fuit cum una sola specie Sacramentali.
- 16 Innocentius VIII. dispensasse cum Norvegiis, ut missarent sine Vino, est falsum.
- 17 Missa est unum Sacrificium, non duo.
- 18 Rubrica Missalis cur velit iterum consecrari speciem jam sumptam, etsi valide consecratam?
- 19 Missa debet expresse representare Sacrificium Crucis.
- 20 An nulla sit consecratio unius speciei, quando non intenditur consecrare alteram? & num. 21.
- 22 Sacramentum cur subsistat in una sola specie, non autem subsistat Sacrificium?
- 23 Ratio Missæ pendet à voluntate Christi instituentis.
- 24 Christus totus est sacramentaliter tam in una quam in alia specie consecrata.
- 25 Hostia, qua communicantur Laici, est pars vitæ immolata.
- 26 Missa est ad formam Sacrificii Eucharistici oblata à Christo in cæna, etsi ibi representata sit mors ejus futura, in Missa representetur mors præterita.
- 27 Cleophas unus è duobus discipulis euntibus in Emmaus, quisnam fuerit.
- 28 Eucharistiam consecratam esse à Christo in Emmaus. Contrarium num. 29.
- 29 Sacrilegium grave esset, velle celebrare consecrando tantum speciem.
- 30 Celebrare Missam cum una specie tantum nunquam est licitum.
- 31 Pontifex an possit dispensare, ut Missa dicatur cum una specie sola?
- 32 Inadvertentia inculpabilis excusat consecrantem unam solam speciem.
- 33 Consecratio noviter facienda in Missa, si prima fuerit invalida.
- 34 Sumpta Hostia consecrata, cur alia sit consecranda, una cum alio vino, si reperiatur defectus in vino?
- 35 Scandalum, ut evitetur, sufficit consecrare solam speciem pro illa, qua reperta est inepta post sumptionem alterius.
- 36 Sacerdos si moriatur ad Altare post consecrationem, quid agendum?

- 38 Sacrificium imperfectum hujus diei an supple-
dum sequenti die?
- 39 Hostia sumpta si decumbat celebrans, an alius de-
beat sumere sanguinem, & perficere Missam?
opiniones quatuor.
- 40 Celebrans si decumbat, & viresumat sumpto
vino Cretico, an Missam perficiat, si adsit
alius Sacerdos jejunus?

Insignis est, & alia quæstio agitata à Theologis,
Utrum essentia Sacrificii Missæ necessariò exi-
gat consecrationem utriusque speciei; panis scilicet,
& vini; vel sufficiat consecratio unius speciei
tantum? In qua Scholastici, & Moralistæ dividuntur
in duas classes; alii enim opinantur prædictam
essentiam posse salvari in consecratione unius tan-
tum speciei; & ita sentiunt Calalius *libr. 2. de Sa-*
crific. Missæ cap. 25. Bonacina *disp. 4. de Sacrament.*
quæst. ult. punct. 2. num. 7. Et plures alii quos citat
Palqualigus *de Sacrificio novæ Legis quæst. 44. num.*
3. & Matrius *in 4. sent. disp. 4. quæst. 4. num. 94.* Econ-
tra alii defendunt, Consecrationem utriusque spe-
ciei esse de essentia Sacrificii Missæ; inter quos Sua-
rez *in 3. part. tom. 3. disp. 75. sect. 6. Vers. Dico se-*
cundo. Eminentiss. Card. Bellarminus *libr. 4. de Eu-*
charistia cap. 22. Proposit. 2. Et Eminentiss. Card.
de Lugo *de Eucharistia disp. 19. num. 105.* præter
alios, quos citant, & sequuntur iidem Palqualigus
d. quæst. 44. num. 5. & Matrius *d. disp. 4. quæst. 4.*
num. 94. Argumenta pro utraque parte, omiſſis
superfluitatibus, sunt sequentia.

Pro prima opinione, quod satis sit consecratio
unius speciei ad essentiam Sacrificii Missæ, ita ar-
guunt.

- Primò: ubi adaptatur definitio Sacrificii, ibi ha-
betur ejus essentia. Sed in consecratione unius spe-
ciei tantum, sive sit panis, sive sit vini, adaptatur
definitio Sacrificii. Ergo in una sola specie con-
secrata existit essentia Sacrificii Missæ. Minor pro-
positio probatur. Definitio Sacrificii, ut ostendi-
mus supra *Decis. IV. num. 1.* est ista: *Sacrificium*
est oblatio externa, soli Deo facta, qua in testificatio-
nem ejus supremi Domini, à legitimo Ministro res
aliqua sensibilis, & permanens ritu mystico consecra-
tur, & transmutatur, in loco, & super Altari solem-
niter ad hoc deputato, pro remissione peccatorum, nec
non presenti, æternæque felicitate populi obtinenda.
- 3 At omnes partes hujus definitionis verificantur tam
in consecratione Hostiæ, quam in consecratio-
ne Calicis; sive in consecratione solius Panis, vel
solius Vini. Ergo essentia Sacrificii Missæ salvatur
etiam in una sola specie consecrata.

- Secundò: consecratio Corporis non dependet à
consecratione Sanguinis; nec è contra. Igitur pot-
est una absque alia validè fieri; & sicut ratio Sacra-
menti in una specie consecrata subsistit; ita & ratio
Sacrificii in unius speciei consecratione potest sta-
re.

- Tertiò: Ratio Sacrificii incruenti Missæ consi-
stit essentialiter in consecratione, qua mysticè, &
Sacramentaliter repræsentatur Sacrificium cruen-
tum mortis Christi, quæ essentialiter sita est in sepa-
ratione animæ à corpore. Sed in sola consecratio-
ne unius speciei sufficienter fit talis repræsentatio,
quia vi verborum consecrationis super pane poni-
tur solum Corpus sine anima, & sine Sanguine; &
vi verborum super vino ponitur solus Sanguis sine
Corpore, & sine Anima, etsi in utraque consecra-
tione per concomitantiam ponatur Corpus, San-

guis, & Anima Christi. Ergo in una sola specie con-
secrata habetur vera ratio, & essentia Sacrificii Mis-
sæ.

Quartò: Eadem efficacia repræsentativa Sacri-
ficii cruenti Crucis est in unius speciei consecratione,
ac in consecratione ambarum; siquidem, licet ex
vi verborum vel solum Corpus, vel solus Sanguis
ponatur in specie; attamen in utraque per conco-
mitantiam, ut diximus, est totus Christus. Igi-
tur sicut consecratio utriusque speciei repræsentat
Sacrificium Crucis; ita consecratio unius solius spe-
ciei; quia idem totus Christus essentialiter est tam in
una sola specie, quam in ambarum.

Quintò confirmatur: nam Eucharistia, ut Sa-
cramentum; in una sola specie repræsentat mortem
Christi, juxta verba Ecclesiæ, quæ dicuntur ad com-
munionem Laicorum: *O Sacrum convivium, in quo*
Christus sumitur, recolitur memoria Passionis ejus.
Ergo sicut in Sacramento una species repræsen-
tat mortem Christi, sic una sola species in Sacrificio.

Sextò: Sacrificium Missæ debet esse ad formam
Sacrificii Eucharistici incruenti facti à Christo in
Cæna. Sed in illo Corpus Christi non erat exanguè;
neque ejus sanguis effusus de corpore. Ergo non est
de essentia Sacrificii Missæ repræsentare Corpus
Christi exanguè, vel Sanguinem separatum à Cor-
pore per duplicem consecrationem.

Septimò: Christus dum consecravit in Emmaus
ubi fuerat invitatus post Resurrectionem à duobus
Discipulis, speciem panis tantum consecravit, ut le-
gitur in *Luc. cap. 24. Vers. 30.* Ergo in una sola spe-
cie datur essentia Sacrificii Missæ.

His tamen non obstantibus contraria sententia
communiter defenditur à recentioribus ob sequen-
tia fundamenta.

Primò: Sacrificium Missæ ad hoc specificè est à
Christo Domino institutum; ut in ipso expressè re-
præsentetur Sacrificium cruentum Crucis, in quo
ipse Christus per realem occisionem, & separatio-
nem Corporis, & Sanguinis immolatus fuit. Sed
hæc mystica immolatio, & separatio Corporis, &
Sanguinis, vi verborum consecrationis, non ha-
betur nisi in consecratione utriusque speciei; quia
per consecrationem Panis, ex vi verborum, poni-
tur Corpus ejus mysticè à Sanguine separatam; &
per consecrationem Vini ponitur Sanguis eodem
modo separatus à corpore. Ergo essentia Sacrificii
Missæ consistit non in consecratione unius solius
speciei; sed in utriusque.

Secundò: Si Missæ Sacrificium fieri posset cum
consecratione Panis tantum, vel solius Vini; id
esset contra ejus institutionem; in qua Christus illud
instituit consecrando utramque speciem; & præci-
piendo Discipulis, ut sub utraque specie consecra-
rent, ut habetur in Concil. Trident. *sess. 22. cap. 1.*
Sed hoc esse non debet. Ergo.

Tertiò: Præterea in Sacrificio Missæ debet esse re-
ipſa, quod fuit in typo in Sacrificio Melchisedech;
cùm Christus sit Sacerdos secundum ordinem Mel-
chisedech. *Psal. 109. Vers. 5.* Sed Melchisedech
non obtulit Panem tantum, nec tantum Vinum;
sed Panem, & Vinum simul. *Genes. 14. Vers. 18.* Ergo
essentia Sacrificii Eucharistici haberi non potest
nisi in oblatione, & consecratione utriusque speciei.

Quartò: Sacrificium Missæ ordinatum est in re-
missione peccatorum: ideòque appellatur Propitiato-
rium, ut diximus supra *Decis. XII. num. 7.* Sed si-
ne Sanguinis effusione non fit remissio, *Hebr. 9.*
vers. 22. Ergo in Sacrificio Missæ non solius Panis
consecra

consecratio; sed etiam vini intervenire debet, ut expressa habeatur effusionis Sanguinis representatio.

Quintò: Accedit universalis Ecclesiæ consuetudo, quæ nunquam passa est in ullo casu Sacrificium Missæ offerri sine utraque specie; ut probat Emin. Cardin. Bellarminus d. lib. 4. de Eucharist. cap. 22. Vers. Idem colligitur. Emin. Cardin. de Lugo de Sacramento Eucharistia disp. 19. n. 119. & Mastrius d. quest. 4. disp. 4. num. 100. ubi refellunt assertam dispensationem Innocentii VIII. cum Norvegiis; ut ob defectum vini in una tantum specie Panis consecrarent, de qua Volaterranus lib. 7. Geographia cap. 4. Onuphrius Panvinus in Chronic. Anno 1490. Et Claudius Sainctes repetit. 10. de Eucharist. cap. 3. ubi non Innocentium VIII. sed Innocentium IV. nominat; & de utroque commentina, & fabulosa est asserta dispensatio; quæ neque facta fuit, neque fieri potuisset contra id, ad quod significandum est institutum à Christo.

Sextò: Adjungitur aliud inconueniens, quod sequeretur, si essentia Sacrificii subsisteret in consecratione unius speciei tantum; videlicet quod non esset unum, sed duo Sacrificia, quæ in eadem actione fierent, unum sub specie Panis, & aliud sub specie Vini. Hoc autem dari, aut dici non debet; quia Christus instituit unicum tantum Sacrificium; sub utraque specie immolandum, ut ait Concil. Tridentinum d. sess. 22. cap. 1. Et Missa est unum Sacrificium; non autem duo.

Septimò. Facit Rubrica, de qua infra num. 35. mandans, si post summptionem unius speciei consecrata reperitur altera inepta; denuò consecrari utramque speciem. Cur ita? Si una fuit validè consecrata, quare reiteratur consecratio? Utiq; ut ex consortio utriusque speciei resultet expressa representatio mortis Christi, in qua consistit essentia Sacrificii Eucharistici.

Hac retenta opinione; quæ, ut dixi, communior, & probabilior est; & quam amplectitur etiam Diana part. 10. tract. 16. Miscell. 6. resol. 63. Quæ in coordinato posita est tom. 2. tract. 1. resol. 229. Et pariter in coordinato tom. 3. tract. 1. resol. 47. desumpta ex Diana antiquo in part. 8. tract. 1. resol. 23. breuiter est respondendum argumentis contrariis. Nam.

Ad primum ita respondet Mastrius d. disp. 4. q. 4. num. 103. videlicet: Si Sacrificium sumatur solum pro re alio oblatione, & immutatione rei in honorem Dei, sic in singulis speciebus Eucharistia, & in qualibet per se ratio Sacrificii invenitur. At ulterius si consideretur, quod est speciale in Sacrificio Eucharistia ex vi sue institutionis, quod nimirum sit expressa, & completa representatio Sacrificii cruenti in Cruce peracti; siue mystica quedam maculatio, & corporis à Sanguine separatio; planè in hoc sensu negatur assumptum; non enim ita clare, & completè passio Christi representatur in consecratione unius dumtaxat speciei, sicut in utraque. Et in hac ratione pedem figunt omnes Theologi hanc opinionem sequuti; advertentes, non satis esse considerare essentiam Sacrificii in genere; sed essentiam Sacrificii Eucharistici ita instituti, ut representet expressè separationem Sanguinis à corpore Christi, & consequenter etiam ejus animæ, realiter factam in Cruce; & hanc expressam representationem non habemus in consecratione unius speciei tantum; sed in consortio utriusque.

Ad secundum argumentum contrarium respondetur; nonnullos DD. probabilem opinionem dixisse illam, quæ tenet, Sacerdotem, qui non intendit sacrificare; nec consecrare utrasque species, invalidè consecrare unam speciem tantum, ea ratione quia Christus ita instituit Sacramentum Eucharistia, ut simul illud instituerit in ratione Sacrificii; nec voluerit fieri Sacramentum sine Sacrificio; nec Sacrificium sine Sacramento; prout ipse eodem tempore, & eadem actione in novissima cæna consecravit, & sacrificavit, & sic fieri per Apostolos, & Sacerdotes præcepit, quibus non dedit duas potestates separatas ad consecrandum tantum, & ad sacrificandum tantum; sed unicam ad simul consecrandum, & sacrificandum, ut dixerit Suarez in 3. p. D. Thom. tom. 3. disp. 43. §. Disco primo. Emin. Card. de Lugo De Eucharistia disp. 19. n. 103. Et Diana part. 10. tract. 16. resol. 62. Quæ in Coordinato est d. tom. 2. tract. 1. resol. 228. Sed postposita hac opinione speculativa; quia in praxi servatur contrarium; nam consecrata Hostia ostenditur adoranda à populo antequam sit consecratus Calix; respondetur ad argumentum; subsistere Sacramentum in consecratione unius speciei tantum; sed non subsistere Sacrificium; quia Eucharistia ut Sacramentum instituta est à Christo per modum cibi; & una sola species consecrata constituit Corpus Christi, aptum ut manducetur per modum cibi spiritualis: at Eucharistia ut Sacrificium instituta est per modum Victimæ immolatæ; & talis modus non habetur, nisi per consecrationem ambatum specierum; ita ut vi verborum ponatur Corpus separatum à Sanguine, & Sanguis separatus à Corpore; & hoc modo fiat expressa representatio Sacrificii cruenti completi à Christo in Cruce per effusionem Sanguinis, & illius separationem à Corpore. Et igitur discrimen in ratione Sacramenti, & in ratione Sacrificii; & ideo argumentum non concludit.

Ad tertium respondetur; Quod licet aliquo modo per consecrationem unius speciei tantum representetur mors Christi, quia vi verborum ponitur Corpus, non posito ibi Sanguine; vel ponitur Sanguis, non posito ibi Corpore, nihilominus multò clarius, & expressius declaratur, & exprimitur realis separatio, quæ facta est in Cruce, Corporis Christi à Sanguine ipsius; & ejusdem Sanguinis à Corpore. Cum igitur tota ratio Sacrificii Missæ pendeat ex voluntate Christi instituentis, qui voluit, quod illa realis separatio Sanguinis à Corpore clarius, & expressius representaretur per consecrationem utriusque speciei; hac de causa essentia Sacrificii stare non potest in una sola specie consecrata.

Ad quartum respondetur; negando paritatem efficacæ representativæ Sacrificii cruenti in una specie sola, sicut in ambabus; quia licet tam in una specie consecrata, quam in alia existat Sacramentaliter totus Christus habens non corpus exanguè, sed corpus vivum cum suo sanguine; nihilominus, ut dictum est, consecratio ambatum specierum magis clare, & expresse representat mortem Christi, quam pertulit in Cruce; quia per utramque consecrationem ponitur separatum Corpus à Sanguine; & sanguis à corpore vi verborum, & per illam separationem resultat prædicta clara, atque expressa manifestatio.

T 3

Ad

25 Ad quintum respondet Pasqualigus de Sacrificio nova legis d. q. 44. n. 13. Quod Eucharistia non representat mortem Christi, nisi quatenus est victima, quæ superfluit Sacrificio, atque adeo dependenter ab ipso Sacrificio, seu actione Sacrificandi: unde licet in una specie sit totum Sacramentum, non tamen est tota representatio: sed tantum inadæquatè, quia se habet ut pars victimæ occise; & representat mortem Domini cum ordine ad aliam partem; & quatenus supponit victimam occisam mysticè in consecratione utriusque Speciei.

26 Ad sextum respondetur; quod Sacrificium incruentum, & Eucharisticum oblatum à Christo in cœna fuit expressè significativum ejus mortis futuræ; & ideo consecravit, & immolavit sub utraque specie; ut igitur Sacrificium Missæ sit ad formam illius Sacrificii oblato à Christo in cœna, debet fieri cum consecratione utriusque speciei. Nec implicat, quod in illo Sacrificio representatio esset de morte futura; in Sacrificio autem Missæ sit representatio de morte præterita; quia hæc est differentia tantum accidentalitatis, quæ non variat essentialitè Sacrificium Missæ; quod quidem est idem specie cum Sacrificio cœnæ; nam in utroque Sacrificio est eadem res oblata; & idem offerendi modus per mysticam, & Sacramentalem immolationem. Satis ergo nobis est, quod Sacrificium Missæ ex sui institutione significet, ac representet passionem, & mortem Christi sive præteritam, sive futuram; ut docet explicat Mastrius in 4. d. disp. 4. quest. 5. num. 109.

27 Ad septimum respondetur, quod equidem gravissimi Ecclesiæ Patres; quos refert Bonacina de Sacram. Euchar. disp. 4. qu. 2. punct. 3. num. 5. opinati sunt, Christum Dominum consecrasse Eucharistiam, dum in castello recumberet cum duobus illis Discipulis, unus quorum vocabatur Cleophas, & creditur fuisse frater S. Joseph sponi Deiparæ Virginis, & pater Apostolorum Jacobi minoris, & Judæ Thadæi, ut notat Menochius in Histor. Sac. lib. 8. cap. 4. num. 1. Quod autem ibi consecrata fuerit Eucharistia, habentur tres rationes; una, quod Evangelista Lucas utitur illis verbis; *cognoverunt eum in fractione panis, Luc. 24. Vers. 35*, per quæ verba denotatur Eucharisticum Sacramentum. *Alt. 2. 4. & 1. ad Cor. 10. 16*. Altera, quia Christus non benedixit Panem antequam sederent ad mensam; sed cum sedissent: *Et factum est, dum recumberet cum eis, accepit panem, & benedixit, ac fregit, & porregebat illis, Luc. 24. Vers. 30*. Ideo illa non fuit benedictio Mensæ, sed consecratio Eucharistiæ. Tertia, quia ait textus *ibid. Et aperti sunt oculi eorum, & cognoverunt eum*: quod est proprium Venerabilis Sacramenti illuminare corda fidelium ad cognoscendum, & amandum Deum, ut considerant Cornelius à Lapide, Barradas, & Tirinus super d. cap. 24. Luc. Vers. 30. Et Menochius d. lib. 8. cap. 4. num. 2. Nihilominus alii Ecclesiæ Doctores autumant, benedictionem illam, ac fractionem Panis non fuisse consecrationem Sacramentalem Eucharistiæ; ad quam sumendam prædicti discipuli non videbantur præparati; sed fuisse simplicem Mensæ benedictionem; ut cibum corporalem sumerent, ut ex Cornelio Jansenio, & Guilhelmo Estio notat Menochius d. num. 2. Quare Pasqualigus d. q. 44. n. 15. ita respondet: *Non est certum, quod tunc Christus consecraverit; & si consecravit, non est certum, an consecraverit in una tantum specie. Quidquid tamen sit,*

dato quod consecraverit, id fuit ex suprema auctoritate, quam habebat, ut institutor Sacrificii: & non est usus Sacrificio instituto pro Ecclesia in ultima cœna; sed alio speciali Sacrificio, tunc sibi bene viso. Eandem responsionem dat Bonacina in cit. disp. 4. q. 2. punct. 3. n. 7.

Stante igitur hac communi, & magis probabili opinione quod ambæ species Panis, & Vini, necessariae sint ad essentialiam Sacrificii Missæ; adeo ut una sine altera absque gravi Sacrilegio consecrari non possit, ut habetur in cap. *Comperimus. De Consecr. dist. 2.* relatum etiam à Reginaldo in *Praxi fori Penitent. lib. 29. num. 13*. ex eodem notanda sunt sequentia documenta ad majorem Sacerdotum institutionem.

Documentum primum. Illicitum esse de se, formalitè, seu directè intendere Sacrificii mutilationem, idest consecrare sub una tantum specie, 30 quia præceptum divinum est negativum; videlicet, ut nunquam fiat Sacrificium cum una sola specie, ut ait Suarez in 3. p. tom. 3. disp. 43. sect. 4. & Reginald. d. lib. 29. num. 15. & qui sic consecraret grave Sacrilegium committeret.

Documentum secundum. Nulla de causa, non 31 tam privata; sed neque publica, licitum est Sacerdoti directè unam solam speciem consecrare; puta si vinum haberi non possit, celebrare cum sola Hostia pro communicando infirmo; vel ut populus Missam audiat. Reginald. d. lib. 29. num. 15. Bonacina d. disp. 4. qu. 2. punct. 3. num. 9.

Documentum tertium; etsi aliqui Doctores antiqui scripserint, Summum Pontificem posse dispensare, ut fiat Sacrificium cum consecratione unius speciei tantum, quos citat Bonacina d. dist. punct. 3. num. 13. & Pasqualigus d. quest. 46. num. 1. & 2. 32 Contrarium tamen est tenendum juxta probabiliorè opinionem Theologorum, & Canonistarum, quos cumulat idem Pasqualigus *ibid. num. 3*. ob plurimas rationes per eundem relatas, quarum præcipua est, quod consecratio utriusque speciei est de præcepto Divino; & de intrinseca ratione Sacrificii Eucharistici. Emio. Cardin. de Lugo de Sacram. Eucharist. d. disp. 19. sect. 8. per totam idem affirmans.

Documentum quartum. A peccato transgressi- 33 sionis prædicti præcepti Divini excusat inadvertentia inculpabilis, qualis censetur illa, si quis bona fide putans, se ponere vinum in Calice, poneret aquam; & sic consecraret solum Panem, & postquam deprehendit, esse in Calice aquam, non posset absolute reperiri Vinum consecrandum; vel non sine magno scandalo, aut periculo. Reginaldus d. lib. 29. num. 14.

Documentum quintum. Si celebrans, ante consecrationem, cognoscat defectum essentialè in substantia Panis, vel Vini, projiciat; & Panem, seu Vinum absque defectu substituat, & consecret. Si verò id cognoscat post consecrationem, debet iterum consecrare, vel Hostiam solam, si illa sola habeat defectum, vel Vinum solum, si in ipso tantum defectus sit; vel utrumque, si utraque sit materia inepta, Rubrica Missalis de defect. in celebrat. Miss. 34 occurrent cap. 3. num. 4. & cap. 4. num. 3.

Documentum sextum. Si Sacerdos deprehendat defectum in speciebus post consecrationem, ante 35 sumptionem, iterum consecret vel unam, vel ambas species, removendo ab Altari illam, vel illas, in quibus erat defectus, d. Rubrica Missalis cap. 3. num. 5. & cap. 4. num. 4. At si defectus deprehendatur post sumptionem specierum consecratarum; tunc debet

debet iterum consecrare novam Hostiam, & novum vinum, & utrumque iterum sumere; & hoc quamvis defectus fuisset non solum in utraque specie consecrata, sed etiam si in una tantum, si in specie Panis, si in specie Vini, dicta Rubrica Missalis cap. 3. num. 6. & cap. 4. num. 5. Sanctus Thomas 3. part. qu. 83. art. 6. ad Quartum. Ratio est, nam licet una ex speciebus fuerit valide consecrata, quia altera defecit, non potuit expressè representare Sacrificium cruentum Crucis, ad quam expressam representationem, ut dictum est supra num. 11. & 12. requiritur utraque species valide consecrata in eadem actione, & Sacrificio Missæ. Excipit Rubrica Missalis d. cap. 4. num. 5. nisi timor sit scandali; tunc enim ad scandalum evitandum satis est consecrare noviter aliam speciem ab illa, quæ reperta fuerit inepta, & eam consecratam statim sumere. Bissus in Hierurgia tom. 2. Verbum Vinum, §. 7.

37 Documentum septimum, & ultimum. Si Sacerdos celebrans ita graviter infirmetur post consecrationem unius, vel ambatum specierum, ut prosequi Sacrificium non valeat; Missa expleri debet per alium Sacerdotem ab eo loco, ubi ille desuit; & in casu necessitatis etiam per non jejunum. Rubrica Missalis d. tit. cap. 10. numer. 3. Diana part. 10. tract. 11. resol. 4. Quæ in Coordinato obtrinit sedem in tom. 2. tract. 1. resolut. 239. ubi movet dubium; quid agendum, si alius Sacerdos haberi non possit, nisi die sequenti; an sit complendum

38 Sacrificium relictum imperfectum antecedenti die ob mortem celebrantis? Et respondet, affirmare Henriquez lib. 9. cap. 40. n. 1. & Tamburinum in Opuscul. de Sacrific. Missæ lib. 2. cap. 8. §. 1. num. 6. & ibi Sa non expunctus verb. Missa num. 38. Sed negare Averlani de Sacram. Eucharistia quest. 11. sect. 2. cui ipse Diana adhæret, ea ratione, quia per dilationem unius diei non esset una moralis actio per continuationem moralem; unde in tali casu, satis esset, ut in alia Missa sumerentur Species consecrata; quæ in Altari remanserunt ob decubitu celebrantis antedicti. Quod si idem celebrans decumberet post Communionem Hostiæ, an alius Sacerdos debeat supplere fumendo Sanguinem? &

39 Missam perficendo usque in finem? Diana part. 10. tract. 12. resol. 15. Coordinatus autem d. tom. 2. tract. 1. resol. 240. ponit quatuor opiniones. Primam, quod non sit opus alia perfectione Sacrificii. Secundam, quod sit perficiendum Sacrificium ab alio Sacerdote, qui speciem Sanguinisumat, & Missam compleat. Tertiam, quod alius Sacerdos in tali casu debet Panem novum, & novum Vinum consecrare, & sumere unâ cum Sanguine, qui non fuit sumptus à celebrante defuncto. Quartam, quod alius Sacerdos debet tantum consecrare novam Hostiam, & illam sumere cum speciebus Vini jam consecrati à primo Sacerdote; & omnis opinio habet suos Doctores; ipse tamen Diana amplectitur opinionem secundam; quæ quidem fundatur in Rubrica Missalis d. cap. 10. num. 3. ibi: Missa per alium Sacerdotem expleatur ab eo loco, ubi ille desuit, & in casu necessitatis etiam per non jejunum.

40 Tandem Lector notet curiosum Casum. Celebrans cadit in deliquium post consecrationem. Juvarur ab assistentibus exhibitione vini cretici, quo sumpto reasumit vires: adstat alius Sacerdos jejunus; quis horum debet perficere Missam? Respondet Gobat in Theol. exper. tract. 3. num. 806. quod ipse celebrans, etsi non amplius jejunus, debet suum Sacram con-

tinuare, postposito alio Sacerdote jejunio, quia præceptum divinum de Sacrificio perficiendo ab eo, qui cœpit, prævalet præcepto jejunii naturalis, quod omnino videtur desinere in tali casu.

DECISIO XXXIII.

ARGUMENTUM.

Celebris Theologorum Controversia, An fructus, seu valor Sacrificii Missæ sit infinitus, vel finitus? breviter, sed clare examinatur, & resolvitur. Fructus Missæ triplex, generalissimus pro tota Ecclesia Catholica; Medius pro dantibus stipem; & Specialissimus pro celebrante. Utrum una Missa tantum prosit applicatâ uni, quantum si pluribus applicetur? Omnes cooperantes Sacrificio Missæ magnam fructus partem reportare auctoritatibus, & exemplis comprobatur. Stipendia plura pro una Missa an licite recipiantur?

SUMMARIUM.

- 1 Missa valor, seu fructus an sit finitus, vel infinitus?
- 2 Missa fructus triplex Meritorius, Impetratorius, & Satisfactorius.
- 3 Fructus satisfactorius in Missa habetur semper infallibiliter.
- 4 Offerentes Missam sunt sex.
- 5 Christus est primus, & principalis offerens in Missa.
- 6 Sacerdos celebrans est secundus offerens in Missa.
- 7 Ecclesia Universalis dicitur offerre Sacrificium Missæ.
- 8 Missa Sacrificio actualiter cooperantes dicuntur offerentes.
- 9 Interessentes Sacrificio Missæ inter offerentes numerantur, & reportant fructum specialissimum. Et num. 53.
- 10 Missam audire impense cupientes, dicuntur spiritualiter offerre.
- 11 Fructus Missæ alius ex opere operato; alius ex opere operantis. Et uterque in quibus consistat?
- 12 Celebrantium absque devotione parvus, aut nullus est fructus ex opere operantis.
- 13 Missa fructus ex opere operantis est finitus, & limitatus.
- 14 Missa valor ex opere operato an sit finitus, vel infinitus magna est altercatio inter Theologos.
- 15 Argumenta pro infinitate valoris Missæ ex opere operato.
- 16 Missa est idem Sacrificium cum Sacrificio cœnæ & Crucis.
- 17 Christus est dignitatis infinita.
- 18 Baptismus ex opere operato remittit totam peccatam.
- 19 Merita Christi sunt infinita.
- 20 Commemoratio multorum fit in Missa.
- 21 Missæ fructus crescit, crescente devotione offerentium.

22. Missa